

NÚRIA GUINOVART. LA BELLESA DE LES SENSACIONS

"En una pintura, el paisatge que neix sota el pinzell de l'artista pot ser altiu o tortuós, compacte o eteri, nibat de llum o penetrat de misteri, allò important és que aquest paisatge superi la dimensió de la simple representació i que es doni com una aparició, un adveniment".

François Cheng. Cinc meditacions sobre la bellesa

Aquest llibre del novel·lista i poeta xinès François Cheng tracta sobre la relació entre l'estètica oriental i l'estètica occidental, buscant punts de diàleg entre ambdues cultures, on el concepte de bellesa s'erigeix com a protagonista, encara que "l'estètica només pot arribar al fons de sí mateixa deixant-se subvertir per l'ètica".

Ens podríem preguntar quin vincle hi trobem entre el treball de Núria Guinovart i l'estètica; doncs és molt fàcil d'explicar, ja que en cadascuna de les seves obres hi observem l'essència de l'art i de la bellesa que, de fet, és el que tots els artistes persegueixen, però no ho afirmo com a idea de l'existència de l'ésser humà, sinó perquè intervenen altres aspectes que li són inherents, com per exemple les sensacions, la forma, el moviment i l'aparença visual. I és precisament des d'aquesta perspectiva on es mouen les seves propostes plàstiques, gràcies sobretot, a la interioritat i l'equilibri que es perceben en les seves pintures i recentment, les seves ceràmiques.

Fa molt de temps que segueixo de prop el treball de Núria Guinovart, i veig que es manté coherent i fidel als seus plantejaments estètics, on l'expressionisme abstracte segueix sent l'eix al voltant del qual giren totes les seves obres. De fet, els canvis que advertim es basen en afegir o canviar determinades gammes cromàtiques, però sempre tenint en compte la importància dels colors neutres. Si a l'anterior exposició que portava com a títol *La poètica de la pintura*, sobresortia el color sípia, ara apareix el turquesa, o el que és el mateix una combinació de blau i verd, que unida a unes grans taques que ocupen la major part de la composició i a unes delicades línies negres, configuren una obra on la sensació d'equilibri és ben evident.

Tanmateix, la idea de paisatge que s'endevinava en les anteriors obres, degut a l'existència de formes més precises que provocaven la percepció d'ordre i linealitat, ara s'esvaeix per centrar-se més en situacions on es poden identificar certes estructures geomètriques, i per tant determinades propostes precedents. Aquesta mena de retorn al passat només obeeix al propòsit que la persegueix des de fa temps, com és el d'anar més enllà de la pròpia realitat, cap allò intangible que li permeti expressar lliurement les seves preocupacions, reflexions i dubtes per aconseguir l'equilibri necessari a l'hora d'anar, com deia Marcel Proust: *"a la recherche du temps perdu"*, encara que l'espai físic no estigui tan lluny com sembla.

En els seus quadres s'adverteix una doble intenció: per una part la idea d'espai buit, degut a la l'efecte de deixar unes zones amb tonalitats grises o blanques, i per tant de que pugui respirar l'obra; i l'altra, la percepció d'espai ple,

concentrat en la incorporació d'uns formats rectangulars de diferents dimensions i colors, disposats tant horitzontal com verticalment que ocupen la major part de la composició, però sempre vinculats uns als altres, donant la sensació d'un cert recolzament, percebent-se la idea de que formen un sol conjunt, o el que és el mateix, la d'assemblar-se i fusionar-se per obtenir el resultat desitjat.

En l'apartat pictòric observem el seu interès per la tècnica del grattage, el que implica l'existència de la matèria que, de fet, sempre es troba present en el seu esdevenir creatiu, encara que sigui buidant la superfície, on el ciment segueix present en les seves composicions, però amb la diferència de que ara el suport és fusta en lloc del porexpan que emprava habitualment, i que li donava una certa sensació de lleugeresa a l'obra.

Tanmateix ara descobrim una nova manera d'expressar els seus ideals a través de la ceràmica, una ceràmica que li permet endinsar-se en un terreny fins ara desconegut, però que li serveix per manifestar diferents maneres d'entendre l'art, sobretot des de la vessant tridimensional. Es tracta de representar el món de la ceràmica mitjançant unes figures indefinides, però relacionades amb el seu treball pictòric, on les formes estructurals apareixen separades, com si tinguessin vida pròpia, el que els hi confereix una identitat peculiar, subratllada per les tonalitats aplicades, on predominen també els turqueses i els sípies, a més dels grisos i els negres. Veritablement, aquest interès per una tècnica tant antiga ens demostra que l'artista mai deixa d'experimentar i que sempre va a la recerca del que no coneix prou, amb la necessitat de saber-ne més per poder demostrar quines són realment les seves aptituds per entendre i conèixer millor tot allò el que l'envolta.

En resum, cada nova exposició de Núria Guinovart representa una manera de sentir i experimentar l'art des d'una perspectiva singular i innovadora, que fa que prestem atenció a les seves propostes plàstiques, que ens han de servir per entendre millor, o almenys que puguem aproximar-nos a la veritable essència de la seva pintura -i ara també de la seva ceràmica-, fent que el nostre interès per a elles ens ajudi a estimar-les encara més.

Ramon Casalé Soler
Associació Internacional de Crítics d'Art